

... Et Hav af Vin! ... Et Daabens Bad i Vin, mine Venner! . . . Hej, er der Ingen, der hører — —!“

Værten, en lille trøjeklædt Schweizer, viste sig i Døren ind til Kafeen, hvor der forlængst var lukket og slukket. Med optrukne Skuldre og mange beklagende Haandbevægelser bad han de Herrer meget undskylde, men han turde ikke servere mere iaften. Klokken var over to, og Gadens vennligsindede Nattebetjent havde allerede een Gang banket advarende paa Ruden ind til ham.

„Klokken? . . . Klokken!“ raabte Fritjof. „Vi er Guder, Gripomenus! Klokken er for Skrædere og Skomagere!“

„Ja, ok for Kafeværter — disvær!“ svarede den lille Mand med Hovedet paa Siden og Hænderne foldede foran Brystet. Og da han mærkede, at hans Vittighed gjorde Lykke, tilføjede han med et Smil, at han glædede sig til at se de Herrer igen den næste Dag; de kunde komme saa tidligt, de ønskede det. „Vi opner Klokken syv.“

Men nu kastede Fritjof sig tilbage i Stolen og tog et dybt Greb ned i sin højre Bukselomme. „Vin vil jeg ha’e!“ raabte han og strøede i det samme en Haandfuld Guldpenge ud over Bordet, saa de rullede klirrende ned til alle Sider. „Her er Smør! . . . Vil I ha’e mer! . . . Drik, Venner! . . . Lad det Skidt ligge! . . . Vi er ikke Spidsborgere!“

Men denne Ophøjethed var dog de andre lidt for olympisk; de blev med eet ganske ædru og fik travlt med at samle Guldet op fra Gulvet, mens Fritjof blev ved at brøle:

„Vin! — Vin og Piger vil vi ha’e! — Vin, siger jeg!“

Efterhaanden opløstes dog Drikkelaget. Værten